

[Hans Knudsen.]

at det er det retfærdige, man nu har fundet frem til. Jeg tror ikke, man kan gøre det uden visse konsekvenser. Det mener den højtærede finansminister for øvrigt heller ikke. Hvis vi gjorde det, ville der alene i den kategori af skatteydere, som enten er over 65 år eller oppebærer folkepension, invalidepension el. lign., være 60 000-70 000, som ville få i hvert fald for dem ikke helt ubetydelige skatteforhøjelser. For deres vedkommende løser lovforslaget problemet ved kort og godt at beskatte alle, der får de såkaldte § 5-nedslag, som forsørgere, og jeg tror godt, vi tør love den højtærede finansminister, at det skal han nok få gennemført.

Men er problemet dermed helt klaret? Bliver der alligevel trods alt ikke en række tilfælde tilbage, hvor de nye — og man må indrømme mere retfærdige — principper vil virke hårdt nok. Jeg tænker bl. a. på det tilfælde, hvor en skatteyder med en forholdsvis beskeden indkomst er blevet enkemand i en alder, hvor børnene er flyttet fra hjemmet. Han er sådan set ikke mere forsørger, men må alligevel tage en husbestyrerinde for at opretholde det hjem, hvor der, selv om der ikke er forsørgerpligter, alligevel er både børn og børnebørn, som gerne vil samles, som gerne vil opretholde hjemmet. Hans leveforhold som enkemand med husbestyrerinde er ikke blevet billigere, tværtimod, og man kunne her rejse det spørgsmål, om det vil være helt rimeligt, at denne mand beskattes som ikke-forsørger, fordi han ikke har nogen faktisk forsørgerpligt. Jeg har ikke i denne forbindelse talt om det skattemæssigt retfærdige, men blot talt ud fra, hvad man i al almindelighed vil anse for ret og rimeligt. Jeg erkender fuldt ud de vanskeligheder, der ligger i at bibeholde noget af det forkerte, om jeg så må sige, i det nuværende system, men beder alligevel om, at vi under det kommende udvalgsarbejde prøver, om vi kan finde frem til en eller anden løsning på dette område.

Den højtærede finansminister har allerede i sit forslag gjort alle over 65 år, som får nedslag, til forsørgere. Måske kunne vi finde frem til en lidt lavere grænse, eventuelt i forbindelse med en indkomstgrænse. Jeg håber i hvert fald meget stærkt, at vi først og fremmest kan bevare det foreslåede ny

princip. Det er efter min mening så godt i forhold til det nuværende, at vi under alle omstændigheder må holde fast ved det og ikke undergrave det i starten.

Må jeg sige en ting mere om beskatningen af forsørgere og ikke-forsørgere. Jeg tror, at vi i beskatningen til staten har en nogenlunde rimelig forskel mellem forsørgere og ikke-forsørgere, selv om jeg erkender, at den højtærede finansminister har ret, når han siger, at de ny forsørgerbegreber må, når vi om nogle måneder skal have udskrivningsloven til behandling, give anledning til, at vi letter en lille smule på skalaerne og benytter nogle af de penge, vi indvinder ved ligningsloven, til at lette på skalaerne i den nederste ende. Jeg kan ikke i denne forbindelse tilbageholde en henstilling til kommunerne, først og fremmest kommunerne uden for København og Frederiksberg. I København og på Frederiksberg er skalaen jo ens for forsørgere og ikke-forsørgere, men det er ikke tilfældet i de øvrige kommuner, hverken i købstæderne eller på landet.

Nu siger den højtærede finansminister meget rigtigt, at når vi får de nye forsørgerbegreber, står det kommunerne frit for, hvordan de vil behandle deres ikke-forsørgere i forhold til forsørgerne. Det gør det naturligvis, og det er vist et almindeligt indtryk, at de lempelser i beskatnings-skalaerne, som man i de senere år har givet for familier med små indkomster, har man ikke helt fulgt op over for unge mennesker, over for ikke-forsørgerne, navnlig ikke for den del af dem, som i virkeligheden ingen reel skatteevne har. Jeg tænker her ikke mindst på unge mennesker, der, bl. a. som lærlinge, har så små indtægter som 2 000—3 000—4 000 kr. og deromkring; de beskattes jo i dag temmelig hårdt i mange kommuner. Jeg håber, at den højtærede finansministers henvisning til, at kommunerne selv er rådende over disse regler, vil bevirke, at man tager dette problem op nu også i denne forbindelse. Kommunernes rådighed er ganske vist begrænset af kommuneskattelovens bestemmelser; men selv inden for disse vil der sikkert være tilstrækkeligt spillerum for en revision på de pågældende områder.

Må jeg endelig sige om de nye forsørgerregler, at jeg ikke alene er helt enig med